

ת"פ 44722/06/13 - מדינת ישראל נגד מאירה כהן

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 44722-06-13 מדינת ישראל נ' כהן

17 יולי 2016

לפני כבוד השופטת שרון לארי-בבלי

המאשימה

מדינת ישראל

נגד

הנאשמים

מאירה כהן

נוכחים:

ב"כ המאשימה, רותם נבון פסחה, מתמחה

הנאשמת וב"כ, עו"ד טליה רם

[פרוטוקול הושמט]

פסק דין

עמוד 1

מצאתי לזכות את הנאשמת מן העבירה המיוחסת לה בכתב האישום.

כתב האישום ייחס לנאשמת שלושה אישומים בעבירות של אימים, לפי סעיף 192 לחוק העונשין, תשל"ז - 1977 (להלן - החוק), מטרד לציבור, לפי סעיף 215(א) לחוק, הפרעה לשוטר במילוי תפקידו לפי סעיף 275 לחוק ופגיעה בפרטיות, לפי סעיף 12(1) ו-5 לחוק הגנת הפרטיות, תשמ"א - 1981.

ביום 16.7.2015 ולאחר שניתנה תשובת הנאשמת לכתב האישום, חזרה בה המאשימה מן האישומים הראשון והשני. בנסיבות אלה ובהתאם להוראת סעיף 94(א) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב - 1982, זוכתה הנאשמת מאישומים אלה. לפיכך, רק האישום השלישי, המייחס לנאשמת עבירה של הפרעה לשוטר במילוי תפקידו לפי סעיף 275, נותר בעינו.

על פי הנתען בחלק הכללי לכתב האישום, הנאשמת מתגוררת בדירה מס' 8 בבניין הממוקם בעיר מעלה אדומים (להלן - הבניין). בדירה מס' 6, הממוקמת מתחת לדירתה, מתגוררת משפחת אדנה. במועדים שונים הטרידה הנאשמת את משפחת אדנה ואת שכניה לבניין, המתגוררים בדירות 2, 5 ו-7.

הנאשמת נהגה להתקשר מידי יום מקו הטלפון שבדירתה למוקד 100, קו החירום של משטרת מעלה אדומים, במטרה להגיש תלונות נגד שכניה ולהזמין ניידות משטרה לבניין. הנאשמת הוסיפה והתקשרה כאמור, גם כאשר הוסבר לה על ידי השוטרים כי תלונותיה אינן מצדיקות שליחת ניידת משטרה ושיחותיה מפריעות להתנהלות תקינה של קו החירום. באחד המקרים בהם הגיעה ניידת לבניין, הפריעה הנאשמת להתנהלות השוטר במקום.

האישום השלישי

בתאריך 14.8.2012 בשעה 8:38 או בסמוך לכך, התקשרה הנאשמת מקו הטלפון בדירתה לקו החירום של משטרת מעלה אדומים והתלוננה על צעקות ילדי השכנים המטרידות את מנוחתה. השיחה הופנתה למוקדנית אליה (להלן - המוקדנית), ששמעה מהנאשמת על האירוע והפנתה אותה להגיש תלונה בתחנת המשטרה. הנאשמת התעקשה כי תשלח ניידת לבניין.

בשעה 8:42 התקשרה הנאשמת לקו החירום והתלוננה על צעקות ילדי השכנים. גם הפעם עמדה על כך שתשלח ניידת לבניין וציינה כי היא מאבדת את סבלנותה. המוקדנית הבהירה לנאשמת כי תלונתה אינה מצדיקה שליחת ניידת משטרה והיא הופנתה להגשת תלונה במשטרה. כן הסבירה לנאשמת כי מדובר בקו חירום המטפל בפניות דחופות.

בשעה 8:49 התקשרה הנאשמת לקו החירום וביקשה לשוחח עם אחראית המשמרת של קו החירום, שרון אשכנזי (להלן - אחראית המשמרת). אחראית המשמרת מסרה לנאשמת את אותם הדברים שאמרה לה המוקדנית.

בשעה 8:52 התקשרה הנאשמת לקו החירום והתלוננה שוב על צעקות הילדים. המוקדנית אמרה לנאשמת כי דיווחה על צעקות הילדים שוב ושוב מהווה מטרד.

בשעה 8:59 התקשרה הנאשמת לקו החירום והתלוננה כי בכל פעם שהיא מתקשרת, עונה לשיחותיה אותה המוקדנית וביקשה לברר את עברה המקצועי של המוקדנית במשטרה.

באותו היום בשעה 12:25, 12:28, 12:30 ו- 12:33 התקשרה הנאשמת לקו החירום ושוחחה עם אחראית המשמרת,

שהסבירה לה כי שיחותיה מהוות הטרדה של קו החירום. בחלק מהשיחות לא מסרה הנאשמת דיווח ורק החזיקה את קו החירום, באופן שמנע מתן מענה לשיחות אחרות.

בתקופה מיום 1.7.2012 ועד יום 15.8.2012, התקשרה הנאשמת מידי יום לקו החירום. בכל יום ביצעה מספר שיחות ובכך הטרידה את המוקדנים שנמנעו מלענות לשיחות חירום אחרות. במהלך תקופה זו התקשרה הנאשמת מאות פעמים למוקד החירום.

במעשיה האמורים, עשתה הנאשמת מעשים בכוונה להפריע לשוטרים כשהם ממלאים את תפקידם כחוק.

תשובת הנאשמת לכתב האישום

טענת הנאשמת היא כי האישום השלישי אינו מגלה עבירה. בהתייחסה לעובדות, טענה כי התקשרה למוקד 100 וביקשה לשלוח ניידת לבניין בשל רעש בלתי סביר. לדבריה, בפניות קודמות שלה למוקד, ניסו המוקדנים לאיים עליה ולמנוע ממנה להתלונן, בכך שהזהירו אותה כי אם תתקשר תיעצר וינקטו נגדה הליכים משפטיים. התקשרויותיה של הנאשמת למוקד נעשו רק לאחר שהרעש הפך בלתי נסבל ותועד על ידה במטרה למנוע טענות בדבר הטרדת שווא.

הנאשמת טענה כי בחלק מן ההתקשרויות ניתקו המוקדנים את השיחה, עוד בטרם הספיקה להסביר את סיבת הפנייה למוקד. עוד הוסיפה כי ביקשה לברר מדוע היא מועברת תמיד לאותו המוקדן והכחישה כי החזיקה את קו החירום ללא מסירת דיווח. לגישתה לא הייתה לה כוונה להטריד מי מהמוקדנים, אלא היא ביקשה לקבל סיוע מהם. הנאשמת הוסיפה כי לא אחת זכתה מהמוקדנים לתגובות גסות, משפילות ומעליבות. המוקדנים השאירו אותה בהמתנה זמן רב על הקו ולעתים ניתקו את השיחה עוד בטרם הספיקה למסור דיווח.

בנסיבות האמורות נטען כי לא התגבשה עבירה של הפרעה לשוטרים. כן טענה הנאשמת להגנה מן הצדק, בשל אפליה ואכיפה בררנית.

מטעם התביעה העידו:

רפ"ק אריק סולומון, מפקד מוקד משל"ט של מחוז ש"י;

פקד יצחק וייצמן, ראש משרד חקירות בתחנת מעלה אדומים;

מטעם ההגנה העידה הנאשמת עצמה

הוגשו המסמכים הבאים:

ת/1 פלט שיחות נכנסות למוקד 100, שבוצעו מקו הטלפון של הנאשמת.

ת/2 דוחות פעולה

נ/1 מכתב מרפ"ק ירון שטרית, קצין ביקורת ותלונות הציבור מיום 31.1.2012 (נ/14)

נ/2 תמלול הקלטה מיום 30.3.2013

נ/3 תמלול הקלטה מיום 10.7.2010

נ/4 תמלול הקלטה מיום 27.4.2013

נ/5 תמלול הקלטה מיום 28.4.2013

נ/6 תמלול הקלטה מיום 7.12.2013

נ/7 תמלול הקלטה מיום 7.11.2014

נ/8 נוהל טיפול במטרידים למוקד 100

נ/9 טבלת סוגי אירועים 1.1.2008 (נספח א')

נ/10 הודעת הנאשמת מיום 4.3.2015 פ"א 11052/15

נ/11 פל"א מס' 222486/15

נ/12 החלטה מיום 25.12.2006 בתיק בש"א 8851/06

נ/13 פרוטוקול דיון בתיק מ' 12222/06, מיום 17.12.2006

נ/14 מכתב מרפ"ק ירון שטרית, קצין ביקורת ותלונות הציבור מיום 31.1.2012 - נ/1

נ/15 תמלול הקלטה מיום 14.8.2012

נ/16 דיסק - מקבץ רעשים

טענות הצדדים

ב"כ המאשימה סיכמה וטענה כי הנאשמת הודתה בכך שהתקשרה מאות פעמים למוקד מאה ובכך שהמוקדנית של המשטרה אמרה לה כי תלונתה אינה מקרה חירום. חרף האמור, הוסיפה הנאשמת והתקשרה שוב ושוב למוקד. חלק מן השיחות כפי שעולה מפלטי השיחות, נעשו בשעות שאינן שעות מנוחה, תוך שהנאשמת תופסת את קו החירום.

מעדותו של רפ"ק סולומון עולה כי במוקד בכל זמן נתון 3-4 מוקדנים. כאשר כל הקווים תפוסים, תמתין השיחה הבאה עד שמוקדן יתפנה. מכאן כי יצירת קשר עם המוקד שלא במקרה חרום, פוגעת בעבודת המוקדנים ומונעת מהם לקבל שיחות דחופות. ההתקשרות החוזרת למשטרה מהוה הטרדה מבחינה מידתית. כאשר אדם מתקשר ומתלונן על הפרעת מנוחה, שלא בשעות המנוחה והרעש עצמו מבוצע בתוך ביתו של המרעיש, ללא אמצעי הגברה, אין מדובר בעבירה ואין הצדקה לשלוח ניידת. עניין זה הוסבר לנאשמת שוב ושוב.

המניע של הנאשמת אינו רלבנטי, והיסוד הנפשי הדרוש להפרעה לשוטר מתקיים במקרה זה. יש עניין של מידתיות.

בשיחות הראשונות, אין מדובר בעבירה, אבל בשלב כלשהו הנאשמת עברה את הגבול המפריד בין אזרח שמבקש סיוע לבין אדם שתופס קו חירום ומפריע לעבודת המשטרה בכך שהוא מונע מן המוקד לקבל תלונות של אזרחים אחרים במקרים דחופים.

באשר לטענת הנאשמת בדבר יחס מזלזל מצד מוקדני המשטרה, אכן מדובר בהתנהגות מזלזלת ולא ראויה, אולם יש ליתן את הדעת לתאריכים. לא ניתן לטעון להתנהגות לא הולמת בשנים 2013-2014, כשהעבירות המיוחסות לנאשמת בוצעו עוד בשנת 2012. באשר לטענה בדבר הגנה מן הצדק עקב התנהלות השוטרים, גם אם היה פגם בהתנהלות, אין משמעותו בהכרח זיכוי, וניתן לבחור בסעד מידתי יותר. באשר לטענה בדבר אי טיפול המשטרה בתלונות, זו הופרכה מבחינה עובדתית, כפי שעולה מדוחות הפעולה מיום 13.7.2013. הטענה לפיה תלונות הנאשמת אינן מתקבלות, תוך התעלמות וסירוב לשלוח ניידת, הופרכה אף היא על ידי הדוחות בהם מצוין כי ניידות נשלחו לבניין ושמעו רעש סביר של בית שגדלים בו שלושה ילדים.

בפניית הנאשמת בין השעות 8:38 ועד 12:30, אין מדובר בשעות מנוחה ולכן מדיניות המשטרה היא שלא לשלוח ניידת. למשטרה יש משאבים מוגבלים. בעולם אידיאלי, ניתן היה להציב שוטר בבניין שיוודא שלא ירעישו לנאשמת, אולם בעולם הקיים, הדבר אינו אפשרי והמשטרה צריכה להפעיל שיקול דעת ולהתאים בין הכוחות שיש לה לרמת המסוכנות. על כן, אי משלוח ניידת בשעות שאינן שעות מנוחה, אינו בלתי סביר.

קצין החקירות של מעלה אדומים, איציק וייצמן העיד על הטיפול הכללי של המשטרה ברעש והפרעות מנוחה. בטיפול בהקמת רעש בבנייני מגורים, נוהגים לשלוח ניידת. מבקשים יפה להיות בשקט, ואם הדבר אינו עוזר, נותנים דוח או מחרימים ציוד (עמ' 33 שורות 25-26). במקרה זה, הרעש נוצר על ידי אנשים. זוהי המדיניות ולא אכיפה בררנית. ואף אם היא לא מדיניות טובה, היא נתונה לשיקול דעתה של המשטרה. כל עוד זה נאכף באופן שוויוני, אין מקום לטענה של הגנה מן הצדק.

באשר לטענה בדבר אי טיפול באירוע תקיפה של בת השכנים, האירוע התרחש בשנת 2015 טענתה כי בשנת 2016 היא אוימה על ידי השכנים אינה מוצדקת ואין לה רלבנטיות להפרעה לשוטר.

ב"כ הנאשמת סיכמה כי הנאשמת לא הודתה במאות התקשרויות למוקד 100 (פרוטוקול, עמוד 11-12, 18.4.2014).

הטענה לפיה רעש שלא בשעות המנוחה לא מהווה עבירה, שגויה, כפי שעולה מחוק מניעת מפגעים סעיף 2 וסעיף 490(10) לחוק העונשין. אין הגבלה רק לשעות מנוחה. מוקדן לא יכול להחליט על דעת עצמו אם הוא רוצה לטפל בתלונת אזרח או לא. המשטרה אינה סוברנית להחליט באלו עבירות היא מטפלת.

יש לזכות את הנאשמת מן העבירה המיוחסת לה. הפרעה לשוטרת מחייבת הוכחת יסוד נפשי הכוללת כוונה להפריע או להכשיל. במועד הרלבנטי לכתב האישום, רפ"ק סולומון אמנם לא שמש בתפקידו הנוכחי, אולם אישר כי יש לו היכרות מוקדמת עם הנאשמת מתפקידים אחרים וכי היה מעורב במעצרה, שהיה מעצר שווא. קצין החקירות וייצמן, התמנה שנתיים לאחר מועד כתב האישום. שתי המוקדניות לא העידו: האחת לא זומנה והשניה לא התייצבה לעדת חרף הזמנתה. אין לייחס משקל לתדפיס השיחות והוא אינו יכול להוכיח הטרדה של המוקד, שכן הוא לא מתייחס לתקופה הרלבנטית לכתב האישום. תדפיס השיחות לא מלמד דבר ולא ניתן לומר כי החיובים הניבו התקשרות של ממש של הנאשמת למוקד. ברור שחלק מן ההתקשרויות וניסיונות ההתקשרות הסתיימו בניתוק השיחה על ידי המוקדנים, בטרם הצליחה להוציא מילה. המוקדנים היו אומרים לה להמתין ומעבירים אותה מן האחד לשני.

בסעיף 3 לנ/1, הונחתה הנאשמת לפנות למוקד 100. הגידופים, הקללות וההטרדות שעברה בידי המוקדנים, אינם מאפשרים להחיל עליה הטרדה. יסוד נפשי לא הוכח. הנאשמת הוכיחה בלא שנסתרה טענתה כי התקשרה למוקד על מנת שיטפל בהפרעת מנוחה או רעש בלתי סביר שנגרם על ידי מי משכניה. עבירות אלה הן בתחום מוקד מאה וניתן להן דירוג 2 כפי שיפורט להלן. הנאשמת הקליטה את הרעשים על מנת שלא תישמע טענה כי אין סיבה להתקשרויותיה, שבוצעו ממצוקה אמיתית. הנאשמת הבהירה כיצד שכניה שמו להם למטרה להציק לה ולהתיש אותה עד שתעזוב את הבניין, כפי שעולה מפרוטוקול הדיון בדבר הטרדה מאיימת. בבנין מתגוררים מספר שוטרים שזוכים ליחס מועדף בהשוואה לנאשמת. קצין החקירות העיד כי לא ידע שהפרעת מנוחה היא עבירה פלילית ולכן אמר לנאשמת כי המשטרה אינה יכולה לסייע לה (עמ' 60 שורות 3-5). בנוסף, קצין ביקורת ותלונות הציבור הפנה במכתבו את הנאשמת למוקד מאה והבטיח כי תלונותיה יטופלו. הדוחות שצירף קצין החקירות ת/2, אין לייחס להם משקל, באשר לא הוא ערך אותם והוא אינו יכול להעיד על נסיבות כתיבתם.

באשר לאירוע מיום 14.8.2012, הנאשמת הסבירה כי פנתה למוקד ודיווחה על רעש, לאחר שפנתה למשפחת אדנה ולא נענתה. המאשימה בחרה להסתמך על 3 הקלטות קצרות שבוצעו באותו יום אחר הצהריים, אולם וויתרו על העדת המוקדניות שהיו מעורבות באירוע ויש בכך לשמש לחובתה.

באשר לטענת ההגנה מן הצדק, המוקדנים של המוקד הטרידו את הנאשמת וגרמו לבזבז זמן של המוקד, כפי שעולה מתמלילי השיחות נ/2, שהציגה הנאשמת, והמלמדים על התעללות כלפיה עוד משנת 2010. הנאשמת אינה צעירה ובתקופה הרלבנטית לאישום, הייתה חולה מאוד. הנאשמת נדרשה לכתת רגליה לתחנת המשטרה להגשת תלונה, שלרוב לא זכתה לכל יחס. אף אחד משכניה לא נחקר לגבי תלונותיה וכל התיקים נסגרו, חרף הקלטות שהמציאה למשטרה.

דין

תיק זה, כאמור, מקורו בסכסוך ארוך שנים בין הנאשמת לבין שכניה לבניין. בגדרו של סכסוך זה הגישו השכנים בקשות למתן צו למניעת הטרדה מאיימת נגד הנאשמת. בקשות אלה נדונו ונדחו במסגרת תיק בש"א 8851/06 (נ/12). כן הגישו השכנים תלונה למשטרה בעטיה נעצרה הנאשמת בחשד לביצוע עבירות של תקיפת שוטר, הכשלת שוטרים, פגיעה בפרטיות והאזנות סתר ושחררה בהיעדר עילת מעצר. הנאשמת מצדה הגישה תלונות רבות כנגד שכניה בשל הקמת רעש והפרעת מנוחתה.

אין מחלוקת כי הנאשמת התקשרה פעמים רבות למוקד החרום המשטרתי והלינה על רעש מצד שכניה לבניין, המטרידים את מנוחתה. מעיון בדו"ח פירוט שיחות יוצאות (ת/1) עולה כי הנאשמת יצרה קשר עם המשטרה הן באמצעות מוקד החירום (100) והן באמצעות מספר נוסף. תדירות השיחות הייתה כמעט יומיומית, בכל יום בוצעו מספר שיחות. כך למשל ביום 4.7.2012 התקשרה הנאשמת למוקד 9 פעמים, ביום 5.7.2012 התקשרה הנאשמת למוקד 12 פעמים, ביום 6.7.2016 התקשרה הנאשמת למוקד 18 פעמים וביום 7.7.2012 התקשרה הנאשמת למוקד 21 פעמים. באופן דומה פעלה הנאשמת בכל התקופה שבין 1.7.2012 ועד 15.8.2012. חלק מן השיחות נמשכו מספר שניות וחלק מספר דקות.

במועד הרלבנטי לכתב האישום, יום 14.8.2012, התקשרה הנאשמת למוקד 17 פעמים. 7 שיחות מהן נמשכו עד 10 שניות (משמע, בפועל לא התקיימה שיחה), 4 שיחות נמשכו עד דקה ו-6 שיחות מעל דקה.

הפניה למוקד החירום

באתר האינטרנט של משטרת ישראל, מצוין כי תכליתו של מוקד החירום היא מתן מענה מהיר ומקצועי לאזרחי ישראל באירועי החירום השונים, במטרה להציל חיים.

בנוהל טיפול במטרידים למוקד 100 (נ/8) מוגדר המוקד כמוקד חירום שייעודו הוא "מתן מענה לאזרחים בצורה מיידית והפניית הטיפול הנכון לבעיות (אירועים) שנפתחים על ידי האזרחים". רפ"ק אריק סולומון, מפקד מוקד מרכז שליטה (משל"ט) של מחוז ש"י, העיד כי תפקיד המוקד הוא קבלת שיחות מצוקה וסיווגן לאירועים ולטיפול, ככל שמדובר בעבירה (פרוטוקול, עמוד 23, שורות 13-14; עמוד 24, שורות 9-10).

עיון בטבלת סוגי אירועים שבטיפול המוקד מיום 1.1.2008 (נ/9), מראה כי בטיפול המוקד מצויים אירועים בתחומים שונים, לרבות ביטחון, סדר ציבורי, תנועה, חירום, הגנת הסביבה ועבירות מנהליות. האירועים מסווגים לפי ארבע רמות חומרה - (1) קיצון, (2) דחוף, (3) רגיל, ו-(4) ללא חומרה. בין האירועים השונים ניתן למצוא אירוע של "הפרעת מנוחה", המסווג ברמת חומרה 2, קרי, "דחוף". דומה כי אין מחלוקת כי אירוע של "הפרעת מנוחה" אינו בבחינת אירוע חירום, שנועד להציל חיים ובכל זאת מופיע ברשימת האירועים שבטיפול המוקד. באופן דומה ניתן למצוא ברשימה סכסוך שכנים, משחקי מזל והימורים, המוגדרים ברמת חומרה 3, ואבידה ומציאה המוגדר ברמת חומרה 4.

מהאמור עולה כי מוקד החירום נועד לטפל במקרי חירום, אך לא רק. מוקד החירום משמש מענה לפניות אזרחים גם באירועים שאין בהם סכנת חיים. בהתייחסו לדיווח בגין רעש, העיד רפ"ק סולומון כי המוקדנים במוקד מונחים לפתוח אירוע, למרות שיתכן ובסופו של דבר אין עבירה פלילית (פרוטוקול, עמוד 24, שורות 1-4).

במכתבו מיום 31.1.2012, שכותרתו "פניותיך למפקד מחוז ש"י", כתב רפ"ק ירון שטרית, קצין ביקורת ותלונות הציבור מטה מחוז ש"י (נ/1, 14/נ) לנאשמת במענה לפנייתה:

..."

2. הינך רשאית להזמין ניידת משטרה בכל עת ובכל אירוע ופנייתך תטופל כפי שמטפלים בכל פניה של אזרח במדינת ישראל וללא משוא פנים.

3. בכל פניה יש ליצור קשר עם משל"ט ש"י בטלפון 100..."

מהאמור עולה כי הנאשמת פעלה כדין בעצם פנייתה למוקד 100, מוקד החירום, באירועים של הפרעת מנוחה מצד שכניה לבניין. כאמור אירוע זה מצוי בתחומי הטיפול של המוקד ומכל מקום הנאשמת הונחתה לפעול כאמור על ידי קצין הביקורת ותלונות הציבור וכך עשתה.

ריבוי פניות למוקד

מעדותו של רפ"ק סולומון עולה כי מיום 1.1.2012 ועד ליום 21.4.2016, ביצעה הנאשמת 444 שיחות למוקד החירום ממכשיר טלפון נייד וממתקן הבזק בביתה. משכך, ובהתאם לקריטריונים להטרדה הקבועים בנספח א' לנוהל טיפול במטרידים למוקד 100 (נ/8), סומנה הנאשמת כמטרידה את המוקד וכך נאמר לה גם על ידי המוקדנים. בנסיבות אלה ולפרקי זמן קצובים, נחסמו שיחותיה למוקד (פרוטוקול, עמוד 24, שורות 24-29).

דו"ח פירוט שיחות הנאשמת למוקד (ת/1) מלמד על ריבוי השיחות, כמו גם דוחות הפעולה ת/2 שנערכו בעקבות פניות

הנאשמת ופתיחת אירועים על ידי המוקד. עם זאת וכפי שצינה ב"כ המאשימה, לא ניתן לומר על סמך הדו"ח אם מדובר בשיחות איכותיות בהן מסרה הנאשמת דיווח. משמיעת ההקלטות עולה כי חלק מן השיחות נותקו ביוזמת המוקדנים ובחלק היא הועברה ממוקדן אחד למשהו, ולא מסרה כל דיווח. נראה אפוא כי כמות השיחות קטנה באופן משמעותי מכפי שנטען.

רפ"ק סולומון העיד כי בשעות הבוקר והערב מאיישים את המוקד שלושה מוקדנים ובצהריים ארבעה. אם כל המוקדנים בשיחה ונכנסת שיחה נוספת, היא תהיה בהמתנה עד לפינוי הקו על ידי אחד המוקדנים (פרוטוקול, עמוד 23, שורות 22-27). מכאן כי ריבוי הפניות למוקד מכביד על פעילותו ועל יכולתם של המוקדנים לספק שירות מהיר לפונים אחרים.

טיפול המוקד בפניות הנאשמת

בהתייחסו לטענות הנאשמת בדבר טיפול לא ראוי בתלונותיה, העיד רפ"ק סולומון, כי כל שיחותיה נענו וטופלו. בחלק מן המקרים ולאחר שהמוקדנים סברו כי מוקד החירום אינו הכתובת לטיפול בתלונה, הופנתה הנאשמת לתחנת המשטרה להגשת תלונה (פרוטוקול, עמוד 26, שורות 21-22; עמוד 27, שורות 13-14). רפ"ק סולומון הכחיש טענות בדבר זלזול ויחס בלתי הולם כלפי הנאשמת (פרוטוקול, עמוד 25, שורות 3-7) ולדבריו, במקרים רבים נשלחו ניידות לבניין בעקבות דיווחי הנאשמת. עוד הוסיף כי כקצין סיור נפגש עם הנאשמת ואף תפס את מכשירי ההקלטה שלה כמוצג.

לטענתו, בזמן ששימש מפקד המשל"ט לא הייתה הנחיה גורפת שלא לפתוח אירוע כאשר הנאשמת מתקשרת ואף לא הנחיה להעביר את השיחה למוקדן מסוים. תחת זאת ציין כי הנאשמת עצמה ביקשה לשוחח עם מוקדנים מסוימים (פרוטוקול, עמוד 26, שורות 23-25; עמוד 27, שורות 1-2).

פקד וייצמן, שעל פי עדותו לא הכיר את הנאשמת בתקופה הרלבנטית לכתב האישום, העיד כי פעמים רבות שוטרי יחידת הסיור הגיעו לבניין על מנת לבדוק את מהות הרעש ואף שוחחו עם השכנים שלטענת הנאשמת הקימו רעש. מדובר ברעש של ילדים, הזזת רהיטים, חריקת דלתות, קולות של "חיים" ולא מוזיקה רועשת (פרוטוקול, עמוד 33, שורות 9-11).

פקד וייצמן הדגיש כי בתלונות על רעש נהוג לשלוח ניידת למקום הרעש, גם כשאין מדובר באירוע פלילי, על מנת לבחון את התלונה ולמנוע אירועים עתידיים. במקרה זה נעשו ניסיונות שונים להביא לפתרון הסכסוך בין הנאשמת לשכניה, שלא נשאו פרי. חרף האמור העיד פקד וייצמן כי אינו יודע אם שכניה של הנאשמת נחקרו בנוגע לרעש שעל פי הנטען הקימו והוסיף כי בדרך כלל לא חוקרים את מקום הרעש, שכן שוטר שמגיע לזירה מתרשם מהרעש ובמידת הצורך פונה למרעיש ומנסה להשתיקו. במקרים מסוימים ניתנים דוחות ומוחרם ציוד. בהקשר זה הוסיף כי החוק למניעת רעש אינו מתייחס לסוג הרעש ולמעשה ישנה הגבלה על הקמת רעש לאחר השעה 23:00.

פקד וייצמן הבהיר כי תיקי רעש על פי רוב אינם תיקים פליליים. כשמוגשת תלונה, נגבית הודעה מהמתלונן וקצין חקירות בודק אם יש בדברים עבירה פלילית. אם כן נפתחת חקירה; אם לא, התיק נגנז. כך נעשה תמיד וכך נעשה גם בעניינה של הנאשמת ולכן אין ממש בטענותיה כי הופלתה לרעה (פרוטוקול, עמוד 33, שורות 9-12, 15-30; עמוד 34, שורות 28-30). רפ"ק וייצמן אישר כי הנאשמת הציגה קלטות בהן לטענתה נשמע רעש שכניה, אולם החוקר לו השמיעה את הקלטות לא שמע דבר (פרוטוקול, עמוד 33, שורות 31-32). בהקשר לכך הוסיף כי כל תלונות הנאשמת נבדקות כהלכה, כך למשל המשטרה פועלת לאיתור הילדה נגדה התלוננה הנאשמת בגין הכאתה (פרוטוקול, עמוד 34, שורות 27-30). פקד וייצמן הכחיש מכל וכל התייחסות מפלה לנאשמת ויחס מזלזל לתלונותיה (פרוטוקול, עמוד 35, שורות

(13-15).

מעיון בדוחות הפעולה שהגישה ב"כ המאשימה (ת/2), עולה כי בחלק מן הפניות, במועדים הסמוכים לאירוע נושא כתב האישום, הגיעו שוטרים לבניין ובדקו את טענות הנאשמת. השוטרים ציינו כי הנאשמת מוכרת להם, היא המתינה להם בחדר המדרגות עם מכשיר הקלטה ופנקס. השוטרים ציינו כי הרעש הנשמע הוא רעש סביר של ילדים או טלוויזיה והנאשמת הופנתה להגיש תלונה.

המאשימה, שביקשה להוכיח את הטיפול המסור בפניות הנאשמת, צירפה דוחות פעולה שונים. אסקור את חלקם בקצרה.

בדו"ח פעולה מס' 1-74-3-4 מיום 22.10.2010, הגיעו השוטרים אברהם זר וניר תורג'מן לבניין בעקבות דיווח על הקמת רעש מדירה מס' 6. הנאשמת שהמתינה במדרגות כשהיא מדברת אל מכשיר הקלטה, מסרה כי תיעדה את הרעש. השוטרים ציינו כי יש רעש סביר של אנשים מדברים. לנאשמת היו השגות על אופן הטיפול באירוע.

בדו"ח פעולה מס' 01-0041-003-4 מיום 8.11.2011, הגיעו השוטרים דוד ריינשטיין ושירן אסולין לבניין, בעקבות קריאת הנאשמת, שטענה כי שכנה עוקב אחריה ומצותת לשיחות הטלפון שהיא מנהלת בביתה. השוטרים גבו הודעה מהנאשמת. השכן לא נמצא באזור. ההודעה שנגבתה הועברה לטיפול הקירות. הנאשמת הציגה עגבניה מיובשת שנזרקה עליה לטענתה על ידי בתו בת השש של השכן.

בדו"ח פעולה מיום 9.7.2012, הגיע השוטר דניאל פנחסוב לבניין בעקבות דיווח על הקמת רעש הבוקע מדירת משפחת אדנה. השוטר שמע דיבורי ילדים בדירה והסביר כי אין מדובר בעבירה. הנאשמת הופנתה להגשת תלונה בתחנה.

בדו"ח פעולה מס' 01-0033-003-04 מיום 10.7.2012, הגיעה השוטרת לינוי מלכה לבניין בעקבות דיווח על רעש של צעקות וגרירה מדירה מס' 6. השוטרת ציינה כי שמעה רעש סביר של קולות ילדים. הנאשמת חשדה כי השוטרים משתפים פעולה עם השכנים משום שכל פעם שהם באים הרעש נפסק. הנאשמת הופנתה להגשת תלונה בתחנה.

בדו"ח פעולה מס' 01-0064-003-04 מיום 10.7.2012, הגיעו השוטרים דניאל פנחסוב לבניין בעקבות דיווח על רעש כדור ודיבורים, מדירת משפחת אדנה. השוטר לא שמע רעש חריג, הסביר לנאשמת כי אין עבירה והפנה אותה להגשת תלונה בתחנה.

בדו"ח פעולה מס' 02-0030-003-04 מיום 11.7.2012, הגיעו השוטרים עזרא מסטודיאן ואסתר שימשילאשו לבניין בעקבות דיווח על ריח של פגר מת בחדר המדרגות. השוטרים פעלו להגעתו של עובד ניקיון וצינו כי לא הצליחו לשוחח עם המתלוננת שטענה כי הם מטיחים את העניין כמו בכל האירועים האחרים עליהם היא מדווחת.

בדו"ח פעולה מס' 01-0064-003-04 מיום 12.7.2012, הגיעו השוטרים אליהן אמסלם ולינוי מלכה לבניין בשל רעש של טריקת דלתות והזזת רהיטים שבוקע מדירת משפחת אדנה. המפקח שציין כי הוא מכיר את המתלוננת, היא הנאשמת, ולאחר שלא הבחין בעבירה כזו או אחרת, הפנה אותה להגשת תלונה בתחנה.

בדו"ח פעולה מיום 13.7.2012, הגיעו השוטרים הדס תנעמי וקצין היחידה אליה בן סעדון, בעקבות קבלת אירוע ממוקד 100. השוטרים שמעו צעקות ילדים מדירתה של משפחת אדנה, והזהירו אותם וביקשו כי ישמרו על השקט.

בדו"ח פעולה מס' 04-003-0047-01 מיום 12.8.2012 הגיע השוטר רובי בללי לבניין בעקבות דיווח על הפרעת מנוחה מדירה מס' 6 באמצעות גרירת רהיטים. השוטר ציין כי לא שמע רעש כמתואר.

בדו"ח פעולה מס' 04-003-0023-01 מיום 14.8.2012, הגיעו השוטרים אלירן אמסלם ואריה אביב לבניין בעקבות דיווח למוקד 100. השוטרים ציינו כי הנאשמת מטרידה את מוקדניות המוקד וידועה כמתלוננת שווא נגד שכניה. צוין כי פניות הנאשמת זוכות ליחס וטיפול משטרתי הולם שבא לידי ביטוי בהגעת ניידות על כל קריאה. במקרה זה ולאחר התייעצות הוחלט לעכב את הנאשמת להמשך טיפול בחקירות.

בדו"ח פעולה מיום 17.8.2012, הגיע השוטר דניאל פנחסוב לבניין בעקבות דיווח על הפרעת מנוחה. הנאשמת טענה כי הביקור תואם עם מקימי הרעש, בני משפחת אדנה, שעזבו את המקום טרם הגעת השוטר.

בדו"ח פעולה מס' 4-003-0074 מיום 30.10.2015, בעקבות דיווח למוקד 100, הגיעו השוטרים ספי שרעבי ואלוש רבקה לבניין וחברו לנאשמת שסיפרה כי בני משפחת אדנה, המתגוררים בדירה מתחתיה, מרעישים. השוטרים ניגשו לבית המשפחה וביקשו שישמרו על השקט במהלך היום ובמיוחד בשעות המנוחה.

בדו"ח פעולה מס' 4-003-0017 מיום 16.11.2015, הגיע השוטר עוז אלון לבניין, בעקבות דיווח על הקמת רעש של הזזת חפצים ומכות בדירת משפחת אדנה. השוטר ציין כי בקע רעש סביר של ילדים, המתארגנים לבית הספר. הנאשמת הלינה על הטיפול במקרה.

עיון בדוחות הפעולה מראה כי בעקבות דיווחיה של הנאשמת, פעמים רבות הגיעו ניידות לבניין, לעתים גם מספר פעמים ביום. השוטרים ציינו כי הנאשמת מוכרת להם מפניות קודמות, חלקם ציינו כי מדובר ב"אירוע סדרתי". עוד ציינו כי הנאשמת המתינה להם עם מכשיר ההקלטה בידה. בחלק מן הדוחות צוין כי אין מדובר ברעש חריג ולכן לא בוצעה עבירה. הנאשמת הופנתה להגשת תלונות בתחנת המשטרה. רק במקרים ספורים פנו השוטרים למקימי הרעש בבקשה שישמרו על השקט, בטרם עזבו את המקום.

הנאשמת השמיעה שיחות מוקלטות שערכה עם המוקדנים במוקד 100 (ת/15). שיחות אלה מציגות תמונה קשה שבה המוקדנים עולים בנאשמת, מזלזלים בה ואינם מתייחסים ברצינות הראויה למצוקתה. המוקדנים מתבטאים בצורה שאינה הולמת שוטרים בכלל, ומוקדנים במוקד החרום בפרט. חלק מן השיחות מנותקות מיד כשנשמע קולה של הנאשמת. מן השיחות עולה כי ישנה היכרות שמית בין הנאשמת לחלק מהמוקדנים. הנאשמת התלוננה על מוקדנים אלה ולא מן הנמנע כי כתוצאה מכך חוותה התנכלות מצדם.

כך למשל בשיחה מיום 10.7.2010:

"...נאשמת: גברתי תפסיקי לשחק איתי את המשחק הזה, את מוקדנית במשטרה ישראל ואני מתקשרת לדווח על הפרעת מנוחה ואת משתפת פעולה, אלה שוטר ממשטרת ישראל.

מוקדנית: משטרת פלשתיין

נאשמת: טוב, את מוכנה לתת לי לדבר עם אלון ששי

מוקדנית: הוא עוד לא נמצא... אני מחליפה אותו.

שוטר: הלו

נאשמת: עם מי אני מדברת?

שוטר: עם בני, יש רק בני אחד.

נאשמת: מדברת מאירה כהן. קודם כן אתה שומע את הצעקות?

שוטר: את שומעת צעקות עכשיו? כרגע אני לא שומע.

נאשמת: מי המוקדנית שדיברתי איתה?

שוטר: סמירה

נאשמת: אתה ממשיך את המשחק הזה?

שוטר: כן

נאשמת: את מוכן להזדהות בשמך המלא?

שוטר: לא

מוקדנית: זה שידור חי של גלגל"צ, הפדיחות של מעלה אדומים...".

וכן בשיחה מיום 30.3.2013 (נ/2), נשמע זלזול מופגן והעלבת הנאשמת:

"נאשמת: הלו

מוקדנית:שלום

נאשמת: אני מבקשת ממך לירון בודנה, לא להתערב בפנייה שלי, מדברת מאירה כהן.

מוקדנית:

נאשמת: סליחה, את מטרידה אותי. אני התלוננתי עלייך אני מבקשת ממך לא להתערב בשיחה שלי.

מוקדנית: התלוננת עלי ומה קרה?

נאשמת: נכון. לא קרה כלום. זה בדיוק העניין. תסבירי לי את למה? אני מבקשת

מוקדנית: את לא חושבת שיש לך בעיה, באמת, למה את לא פותרת אותה? את אולי צריכה פסיכולוג, את צריכה גבר"... (ההדגשות שלי - ש.ל.ב.)

בשיחה נוספת שהתקיימה באותו יום והוקלטה, הועברה הנאשמת ממוקדנית אחת לאחרת. במהלך השיחה

נשמעת אחת המוקדניות אומרת לנאשמת: "את כוסית".

גם בשיחה מיום 28.4.2013:

....

מוקדנית: חולה עלייך

הנאשמת: סליחה?

מוקדנית: וואו, כמה זמן לא שמעתי אותך... חמודה שלי....".

במהלך השיחה נשמעו ברקע קולות של כלבים, כבשים ופרות.

שיחה נוספת מאותו היום (רביעית במספר, 28.4.2013), בהמשך לשיחה אחרת, התנהלה כך:

"מוקדן 1: ממה את לא נהנית?

נאשמת: עם מי אני מדברת?

מוקדן 1: הלוי?

נאשמת: עם מי אני מדברת?

מוקדן 1: מי זאת? את התקשרת לפה.

נאשמת: עם מי אני מדברת, מה השם שלך? אני לא התקשרתי, העבירו אותי אליך, עם מי אני מדברת?

מוקדן 1: עם יעקב, מי, מה

נאשמת: קוראים לך יעקב?

מוקדן 1: יעקב או קובי, איך שאת רוצה.

נאשמת: או קובי?

מוקדן 1: או יעקב

נאשמת: אני לא רוצה לא את זה ולא את זה, אני התקשרתי למוקד 100.

מוקדן 1: מה את צריכה אבל?

מוקדן 2: (מדבר במבטא מוזר) היא רוצה אותך.

מוקדן 1: אה?

מוקדן 2: (מדבר במבטא מוזר) היא רוצה אותך.

מוקדן 1: הלו?

נאשמת: סליחה, סליחה, אתה שוטר?

....

מוקדנית 2: (נשמעת שירה ברקע) "all you need is love"

מוקדן 1: "love", מי זאת?

מוקדנית 2: (נשמעת שירה ברקע) "all you need is love, love", (לא ברור) גבר

מוקדן 1: מה את צריכה?

מוקדנית 2: גבר (ההדגשות שלי - ש.ל.ב.)

מוקדן 1: תשמע, איזה גזורים אנשים אחי

נאשמת: הלו? תוכל להגיד לי מה השם שלך? אתה שוטר?

מוקדן 1: מה את צריכה?

נאשמת: אדוני

מוקדן 1: כן

נאשמת: אתה שוטר

מוקדן 1: לא.

....

נאשמת: אני התקשרתי כדי להתלונן

מוקדן 1: על מה?

נאשמת: על שוטרות בשם לירון בוהדנה ועדן כהן, העבירו אותי אליך. מי אתה?

מוקדן 1: לירון מה?

מוקדנית 2: הי גבר

נאשמת: "הי גבר?"

..."

בשיחות נוספות שוחחו המוקדנים עם הנאשמת בערבית, השמיעו קולות בעלי חיים, ניתקו את השיחות והעבירו אותה ממוקדן למוקדן במשך דקות ארוכות, לעתים למלה משעה.

התרשמתי כי הנאשמת אינה מתלוננת שגריתית. ייתכן כי חוותה התנכלות מכוונת מצד שכניה לבניין; ייתכן גם כי היא בעלת רגישות חריגה לרעש. כך או כך, הנאשמת פנתה במצוקתה למוקד 100 ודיווחה על הקמת רעש מצד שכניה. תדירות הפניות גבוהה מאוד. גם כשלא טופלה הבעיה ולחלופין כאשר הבעיה שבה והתעוררה לאחר שהשוטרים עצבו את הבניין, לא אמרה הנאשמת נואש, חזרה והתקשרה למוקד ועמדה על זכותה לקבלת סיוע שוב ושוב ושוב.

שוטרי משטרת ישראל, שבמהותם מבצעים תפקיד שירותי (ובמיוחד שוטרי המוקד), נתקלים **בהגדרה** באזרחים המצויים במצבי מצוקה. מוקדנים אלה צריכים לגייס את מירב הסבלנות והשירותיות ולהעניק לפונים יחס הולם ומכבד. גם כאשר מדובר בפונים מאתגרים ועיקשים.

במקרה זה לא נהגו השוטרים בדרך זו. תחת זאת עלבו, השפילו, ביישו ורמסו את כבודה של הנאשמת, תוך שימוש בביטויים קשים. אין מדובר בשוטר בודד או שניים שנקטו בדרך זו. ההתייחסות אליה הייתה כאל מתלוננת סדרתית, המקשה ומעמיסה על המוקד, שמעצם טיבעו עמוס ממילא. במקום להתמודד עם הנאשמת והאתגר שהיא מציבה בפניהם, העדיפו המוקדנים להתיר את הרסן ולכנות את הנאשמת בכינויי גנאי שונים, שאולי יניאו אותה מלהוסיף ולפנות למוקד.

הוראת סעיף 275 לחוק קובעת:

"העושה מעשה בכוונה להפריע לשוטר כשהוא ממלא תפקידו כחוק או להכשילו בכך, או להפריע לאדם אחר או להכשילו מלעזור לשוטר, דינו - מאסר עד שלוש שנים ולא פחות משבועיים ימים".

המושגים "להפריע" ו"להכשיל", פורשו בפסיקה באופן מרחיב, במטרה לסייע ולהגן על מי שמפקד כדין על שמירת הסדר החברתי והציבורי. בתוך כך נפסק כי בריחה משוטר, מסירת שם כוזב, סירוב להתלוות לשוטר לתחנה ועוד, מהווים הפרעה לשוטר, כשזו נעשתה בעת מילוי תפקידו (יעקב קדמי, **על הדין בפלילים חוק העונשין**, הדין בראי הפסיקה, מהדורה מעודכנת, תשס"ו - 2006 (חלק שלישי, עמוד 1657 ואילך)).

מדובר בעבירה התנהגותית, הדורשת מחשבה פלילית מסוג "כוונה". בהתאם לסעיף 90א(2) לחוק היסוד הנפשי הנדרש הוא "מודעות" כלפי טיב המעשה והתקיימות הנסיבות ובנוסף עשיית המעשה מתוך מניע או שאיפה להפריע לשוטר או להכשילו במילוי תפקידו.

במקרה זה פנתה הנאשמת למוקד המשטרה, על מנת שזה יסייע לה בהתמודדות מול שכניה, מקימי הרעש. למעשה, עמדה הנאשמת על כך שהשוטרים יבצעו את תפקידם. בתוך כך דרשה כי המוקדנים יתייחסו לתלונתה ברצינות, כי תשלח נידת לבניין ויבוצעו פעולות חקירה לבירור האירוע. על מנת שלא תיחשד בהגשת דיווחי סרק ולהוכחת טענותיה, הקליטה הנאשמת את הרעשים שבקעו לטענתה מדירת השכנים והמציאה את ההקלטות לשוטרים. כשחשבה כי דיווחיה לא טופלו ברצינות הראויה, הלינה על אותם שוטרים שהפגינו יחס מזלזל והקליטה גם את שיחותיה עמם. כששבו ובקעו הרעשים המפריעים את מנוחתה, לא אמרה הנאשמת נואש, ושובה ופנתה למוקד. במקרה זה לא ניתן לומר כי הנאשמת

פעלה מתוך מטרה או שאיפה להפריע או להכשיל את עבודת השוטרים. תחת זאת השתכנעתי כי הנאשמת בקשה להפסיק את ההתנכלות שחוותה מצד שכניה ולצורך כך פנתה לעזרתם של השוטרים והפעילה אותם.

בנסיבות אלה לא הוכחו יסודות העבירה.

לא למותר לציין כי הדרך של הגשת כתב אישום נגד הנאשמת במטרה להניאה מלפנות למוקד וביתר שאת נוכח התבטאויות השוטרים כלפיה וההתייחסות המזלזלת לפניותיה, מעוררת שאט נפש וזעזוע עמוק. יחד עם זאת אציין כי אמצעיה של משטרת ישראל מוגבלים. השוטרים, עובדים תחת עומס ולחץ תמידי ועל חשיבות עבודתם ונחיצותה אין צורך להכביר מילים.

מוטב תעשה הנאשמת אם תפעל בדרכים חלופיות ומועילות יותר, על מנת להביא לפתרון הסכסוך עם שכניה ותאפשר לשוטרים במוקד לטפל במקרים דחופים יותר.

לאור כל האמור, אני מזכה את הנאשמת מן העבירה של הפרעה לשוטרי המיוחסת לה בכתב האישום.

הגנה מן הצדק

למעלה מן הצורך אתייחס גם לטענתה של ב"כ הנאשמת, כי בנסיבותיו של מקרה זה יש מקום לזכותה מן הטעם של הגנה מן הצדק.

הגנה זו קבועה בסעיף 149(10) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב - 1982.

"עיקר עניינה של ההגנה מן הצדק הוא בהבטחת קיומו של הליך פלילי ראוי, צודק והוגן. בעיקרון עשויה אפוא ההגנה לחול בכל מקרה שבו קיומו של ההליך הפלילי פוגע באופן ממשי בתחושת הצדק וההגנות כפי שזו נתפסת בעיניו של בית-המשפט... מטרת החלתה של ההגנה היא לעשות צדק עם הנאשם, ולא לבוא חשבון עם רשויות האכיפה על מעשיהן הנפסדים. ואולם לרוב (אם כי לא תמיד) תיוחס הפגיעה בצדקתו ובהגנותו של ההליך הפלילי להתנהגות נפסדת של הרשויות, ובמקרים כאלה אכן מוטל על בית-המשפט לבקר את מהלכיהן. ברם לא כל מעשה נפסד שעשו הרשויות החוקרת או המאשימה או רשות מעורבת אחרת יצדיק את המסקנה שדין האישום להתבטל מטעמי הגנה מן הצדק בין מפני שבאיזון בין האינטרסים הציבוריים המתנגשים גובר העניין שבקיום המשפט, ובין (וזה כמדומה המצב השכיח) מפני שבידי בית-המשפט מצויים כלים אחרים לטיפול בנפסדות מהלכיהן של הרשויות. ביטולו של הליך פלילי מטעמי הגנה מן הצדק מהווה אפוא מהלך קיצוני שבית-המשפט אינו נזקק לו אלא במקרים חריגים ביותר. בדרך-כלל יידרש הנאשם להראות שהתקיים קשר סיבתי בין התנהגות הנפסדת של הרשויות לבין הפגיעה בזכויותיו, עם זאת אין לשלול אפשרות שהפגיעה בתחושת הצדק וההגנות תיוחס לא להתנהגות שערורייתית של הרשויות, אלא למשל לרשלנותן, או אף לנסיבות שאינן תלויות ברשויות כל-עיקרן אך המחייבות, ומבססות, בבירור את המסקנה כי במקרה הנתון לא יהיה ניתן להבטיח לנאשם קיום משפט הוגן, או שקיומו של ההליך הפלילי יפגע באופן ממשי בתחושת הצדק וההגנות. אך נראה כי מצב דברים כזה אינו צפוי להתרחש אלא במקרים חריגים ביותר.

.....

שאלת החלתה של הגנה מן הצדק על מקרה נתון טעונה בחינה בת שלושה שלבים: בשלב הראשון על בית- המשפט לזהות את הפגמים שנפלו בהליכים שנתקטו בעניינו של הנאשם ולעמוד על עוצמתם במנותק משאלת

אשמתו או חפותו. בשלב השני על בית-המשפט לבחון אם בקיומו של ההליך הפלילי חרף הפגמים יש משום פגיעה חריפה בתחושת הצדק וההגינות. בשלב זה נדרש בית-המשפט לאזן בין האינטרסים השונים, שהעיקריים שבהם פורטו לעיל, תוך שהוא נותן דעתו על נסיבותיו הקונקרטיות של ההליך שבפניו.... בשלב השלישי, מששוכנע בית-המשפט כי קיומו של ההליך אכן כרוך בפגיעה חריפה בתחושת הצדק וההגינות, עליו לבחון אם לא ניתן לרפא את הפגמים שנתגלו באמצעים מתונים ומידתיים יותר מאשר ביטולו של כתב-האישום..."

(עפ 4855/02 מדינת ישראל נ' ד"ר איתמר בורוביץ , נט (6) 776 (פורסם בנבו, 31.03.2005))

יישום המבחן התלת שלבי על מקרה זה מוביל למסקנה כי יש לזכות את הנאשמת גם מן הטעם של הגנה מן הצדק. באשר לפגמים שנפלו בהליך נגד הנאשמת, עמדתי בהרחבה על התנהלות השוטרים, כינויי הגנאי וההתייחסות המזלזלת בתלונותיה. כמו כן הטענה לפיה הנאשמת החזיקה את המוקדנים על הקו במשך שעות ובכך מנעה טיפול בשיחות נכנסות אחרות עומדת בסתירה לעובדה שהמוקדנים, במספר רב של מקרים, הם שהחזיקו את הנאשמת על הקו תוך שהם מעבירים אותה מן האחד לשני, וכל אחד מהם מלגלג ולועג לה. קיומו של הליך פלילי בנסיבותיו של מקרה זה מעלה תחושה קשה של פגיעה בהגינות ובצדק. לא מצאתי כי הוגשו כתבי אישום בנסיבות דומות ויש בכך להוסיף על תחושת ההתעמרות וההתנכלות לנאשמת. אני סבורה כי לא ניתן לרפא את הפגמים בדרך מתונה יותר, זולת זיכוי המוחלט של הנאשמת.

זכות ערעור לביהמ"ש המחוזי בתוך 45 ימים מהיום.

ניתן והודע היום י"א תמוז תשע"ו, 17/07/2016 במעמד הנוכחים.

שרון לארי-בבלי , שופטת